RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 95.697 van 22 mei 2001
in de zaak A. 53.335/XII-3056.

In zake : Rik VANWIJNSBERGHE,
wonende te HARELBEKE,
Stasegemsesteenweg 11

tegen :

het Gemeenschapsonderwijs.

D E R A A D V A N S T A T E, XIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Rik VANWIJNSBERGHE op 19 augustus 1993 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de hem op 22 juni 1993 toegezonden beslissingen van de Autonome Raad voor het Gemeenschapsonderwijs (Argo) waarbij hij in het belang van de dienst wordt overgeplaatst en geaffecteerd wordt aan het "M.P.I.G.O. te Gent";

Gelet op het arrest nr. 44.258 van 28 september 1993 waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing wordt verworpen;

Gezien de memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur H. VERHULST;

Gelet op de beschikking van 30 december 1994 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memories;

Gelet op de beschikking van 5 september 1996 die het door de auditeur-generaal aangewezen lid van het auditoraat ermee belast verslag uit te brengen over de weerslag van de "aanvullende memorie" van verzoeker op de afhandeling van de zaak;

Gezien het aanvullend verslag opgemaakt door eerste auditeur H. VERHULST;

Gelet op de beschikking van 24 september 1996 die de neerlegging ter griffie van het aanvullend verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het aanvullend verslag aan partijen en gezien de laatste memories;

Gelet op de beschikking van 18 april 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 8 mei 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad G. VAN HAEGENDOREN;

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. BOMMEREZ, die verschijnt voor verzoeker, en van advocaat R. ROMBAUT, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt :

Op 9 maart 1990 wordt verzoeker, onderwijzer aan het MPI Pottelberg te Kortrijk, op zijn werk door een onderhoudswerkman aangevallen met arbeidsongeschiktheid tot gevolg, hetgeen tot een veroordeling van deze laatste leidt wegens opzettelijke slagen of verwondingen.

Op 10 juni 1991 dient verzoeker een aanvraag in om mutatie wegens familiale of sociale redenen, naar het MPI Ichendorf. Verzoeker schrijft in zijn aanvraag onder meer :

> "Psychisch kan ik het niet meer aan om dagelijks op school met mijn aanrander geconfronteerd te worden. Die situatie duurt nu al meer dan 15 maanden voort; die situatie is totaal onhoudbaar. Dergelijke werkomstandigheden schaden niet alleen ons Gemeenschapsonderwijs, maar ook mijn gezin. Dat er sedert die feiten en omwille van die feiten zeer ernstige communicatiestoornissen zijn tussen de directie van het instituut en mezelf blijkt voor U beslist overduidelijk [...]".

Omdat de mutatieaanvraag niet voldoet aan de bij decreet voorgeschreven voorwaarden, wordt zij niet toegestaan, hetgeen aan verzoeker op 30 september 1991 wordt meegedeeld. Die beslissing blijft op 22 oktober 1991, na aandringen van verzoeker, gehandhaafd.

Op 16 januari 1992 beslist de Centrale Raad van de Argo, onder verwijzing naar artikel 58 van het decreet van 27 maart 1991 betreffende de rechtspositie van bepaalde leden van het gemeenschapsonderwijs (hierna: het rechtspositiedecreet) en naar artikel 13, § 3, van het besluit van de Vlaamse regering van 22 mei 1991 omtrent de evaluatie van vast benoemde personeelsleden, de maatregelen van orde en de tucht in het gemeenschapsonderwijs, om "de Administratie te

belasten met een administratief onderzoek waarbij moet onderzocht worden of er zich in het MPIGO een 'overplaatsing in het belang van de dienst' opdringt en waarbij eveneens moet worden onderzocht welk personeelslid hiervoor in aanmerking komt".

Na een derde oproep wordt verzoeker in het kader van dit administratief onderzoek gehoord door de bevoegde diensten op 21 april 1992.

Tot besluit van het administratief onderzoek wordt in het onderzoeksrapport vastgesteld "dat 'de minimale verstandhouding' nodig voor een positieve werking blijvend verstoord is", dat verzoeker "niet meer positief geïntegreerd [kan] werken in het schoolteam te Kortrijk", dat het "moeilijk [valt] om een advies uit te brengen i.v.m. een overplaatsing (in het belang van de dienst) [omdat] dit alleen een verschuiving van de problemen tot gevolg [heeft] en "[d]e overplaatsing van [de onderhoudsman] is, gezien zijn functioneren in de instelling, niet vereist".

Het betrokken lokaal bestuursorgaan nr. 317 nodigt verzoeker uit op zijn vergadering op 18 september 1992 om hem te horen "in verband met de problemen die zich stellen betreffende [zijn] werking in het M.P.I.G.O. te Kortrijk", en deelt hem daarbij mee dat een voorstel tot overplaatsing in het belang van de dienst wordt overwogen, dat hij het recht krijgt zich te verdedigen overeenkomstig het rechtspositiedecreet en dat het dossier te inzage ligt bij de directie. Op 18 september 1992 adviseert de lokale schoolraad nr. 317 unaniem de overplaatsing in het belang van de dienst ten aanzien van verzoeker, met als motivering: "de minimale verstandhouding nodig voor een positieve werking is blijvend verstoord". Het verslag van de vergadering notuleert nog over verzoeker : "Horen personeelslid.

Uitnodiging per aangetekend schrijven verstuurd naar betrokkene. Hij antwoordde per aangetekend schrijven gericht aan de voorzitter en enkele leden van de lokale raad, waarin hij de bevoegdheid van de lokale raad in deze materie betwist. Hij geeft geen gevolg aan de oproep om door de lokale raad gehoord te worden.".

Met een 25 december 1992 gedateerd schrijven stelt verzoeker aan de Argo voor, zijn ambt opnieuw waar te nemen aan zijn school, "hetzij in het S.S.B.O.G.O. 'Ter Bruyninge' [...] te Kortrijk-Marke [...]. Die mutatie van betrekking én van school kan en wil ik aanvaarden o.w.v. het feit dat ik van in den beginne (van vóór 15 jaar) een zeer goed contact had en heb met het pedagogisch team aldaar; dat ik er achting geniet als vakbekwaam lesgever en pedagogisch opvoeder; en -last but not least- dat ik, het slachtoffer, op die manier geen moreel noch financieel nadeel ondervind". Aan verzoeker wordt op 27 januari 1993 geantwoord dat zijn voorstel juridisch niet uitvoerbaar is.

Op 18 maart 1993 beslist de centrale raad van de Argo verzoeker over te plaatsen in het belang van de dienst en zijn voltijdse leden met de toewijzing van de concrete affectatieplaats te belasten. Daarbij wordt overwogen dat de minimale verstandhouding blijvend verstoord is, dat de oorzaak van de moeilijkheden bij het gedrag van verzoeker ligt, die "niet meer positief geïntegreerd kan werken in het schoolteam te Kortrijk" en dat uit de aanvragen van verzoeker zelf tot overplaatsing naar Ichendorf en de S.S.B.O.G.O. Kortrijk blijkt "dat ook hij ervan overtuigd is dat zijn situatie in het M.P.I.G.O. Kortrijk onhoudbaar geworden is".

Op 24 maart 1993 stelt het Vast Bureau van de Argo voor verzoeker te affecteren aan het M.P.I.G.O. Gent. Op 4 mei 1993 beslist de lokale raad aldaar geen

positief advies te geven. Op 22 juni 1993 wordt verzoeker meegedeeld dat de centrale raad heeft beslist hem over te plaatsen in het belang van de dienst (eerste bestreden beslissing) en dat het vast bureau heeft beslist hem te affecteren aan het M.P.I.G.O. te Gent met ingang van 1 juli 1993 (tweede bestreden beslissing);

Overwegende dat verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert wat volgt :

"De aangevochten beslissing betitelt zichzelf als 'een beslissing in toepassing van art. 58 van het Decreet van 27.3.1991'.

De motivering van de beslissing vangt aan met opgave van de feiten -het incident- dat zich op 9.3.1990 heeft voorgedaan en waarbij verzoeker zwaar werd geslagen door dhr. W. Desmedt, dewelke correctioneel werd veroordeeld.

Het juridische standpunt van verzoeker dient dan ook als volgt te worden samengevat :

Als uitgangspunt stelt verzoeker dat er een duidelijk onderscheid moet gemaakt worden tussen enerzijds een ordemaatregel en anderzijds een tuchtstraf, waarbij in dit laatste geval een schuldig -en dus te bewijzen- gedrag wordt gesanctioneerd (zie hiervoor J. Borret, TBP 1982, p.112-114).

A. Als 'maatregel van orde' op basis van art. 58 van het Decreet van 27.3.1991 - formeel

1. Art. 58 van het Decreet dd. 27.3.1991 regelt de overplaatsing in het belang van de dienst als een maatregel van orde (hoofdstuk VII van het Decreet). Dit is een maatregel dewelke -in trijd met hoofdstuk VIII van het zelfde decreet- niet als tuchtstraf wordt beschouwd.
2. De feiten, grondslag voor de getroffen beslissing, gaan terug tot 9.3.1990 (zie aanhef motivering), ogenblik waarop het voornoemde decreet nog niet in werking was (het verscheen slechts in het B.S. van 25.5.1991 en voorzag krachtens art. 104 dat het slechts in werking trad op 1.4.1991).

Op grond van de niet-retroactieve werking van een (straf)wet en het principe 'nulla poena sine lege' kon bedoelde 'maatregel' derhalve niet rechtsgeldig worden getroffen.

Conclusie : als maatregel van orde kan de beslissing niet wettelijk gefundeerd zijn op basis van art. 58 van het Decreet van 27.3.1991, omdat dergelijke maatregel en inzonderheid dit artikel niet van kracht was op het ogenblik van de feiten, waarop

de maatregel teruggaat; alsdusdanig is de beslissing onwettig.

B. Als ’maatregel van orde’ op basis van het vroeger K.B. van 22.3.1969 - formeel

Hoewel de beslissing daar niet naar verwijst, blijft het een feit dat concluant vóór het Decreet van 27.3.1991 onderworpen was aan het K.B. van 22.3.1969 tot vaststelling van het statuut van de leden van het onderwijspersoneel.

Dit K.B. van 22.3.1969, in volle uitwerking op het ogenblik van de feiten, voorzag niet in een ’gewone maatregel van orde’ maar wel in de ’overplaatsing bij tuchtmaatregel’ (art. 122,4).

Dit was een echte tuchtstraf waarbij de schuldvraag dient te worden onderzocht en derhalve ook de rechten van verdediging op absolute wijze dienden te worden gerespecteerd.

MAAR : indien de maatregel als zodanig zou worden beschouwd -nl. in werkelijkheid getroffen op basis van het KB. Van 22.3.1969 (in strijd met de bewoordingen van de beslissing zelf) dan diende art. 98 van het Decreet van 27.3.91 te worden gevolgd, quod non. Terzake werd derhalve in die hypothese niet de correcte procedure gevolgd.

C. Als ’maatregel van orde’ op grond van art. 58 van het Decreet van 27.3.1991 : inhoudelijk

1. Onwettig op grond van de algemene rechtsbeginselen.

   Reeds in zijn arrest nr. 22972 - Ketels dd. 22.2.83 heeft de Raad van State op duidelijke wijze gesteld dat de minister (onder het oude K.B.), de ARGO op basis van het nieuwe decreet, een maatregel van orde mag nemen indien is vastgesteld dat de minimale verstandhouding die voor de goede werking van de dienst onontbeerlijk is, blijvend verstoord is, ’indien het nodig blijkt zonder verder talmen aan de gespannen toestand een einde te maken en indien in redelijkheid kan worden verhoopt dat de overplaatsing van één van de betrokken personeelsleden de tegenwerking in de dienst zal opheffen of toch wezenlijk zal verminderen’.

In hetzelfde arrest stelt de Raad van State dat ’de noodzaak snel in te grijpen’ de verplichting niet inhoudt te onderzoeken wie de grootste schuld treft voor de spanningen.

Zelfde arrest stelt : ’het louter praktisch doel van de ordemaatregel brengt ook mede dat het overgeplaatste personeelslid geen te zware bijkomende lasten -zoals een al te grote afstand van zijn woning naar zijn werkplaats- mogen worden opgelegd om te voorkomen dat de ordemaatregel, ondanks de kwalificatie die de overheid eraan geeft, uiteindelijk in werkelijkheid een disciplinaire maatregel wordt of toch er mede gelijkgesteld dient te worden’.

Men ziet niet in hoe dit principe niet toepasselijk zou zijn voor de maatregel van orde welke volgens het Decreet van 27.03.91 als niet-tuchtsanctie in het leven wordt geroepen.

Terzake werd de maatregel van orde genomen 3,5 jaar na het incident van 9.3.1990 zodat moeilijk kan gesteld dat 'zonder verder talmen' werd opgetreden.

Bovendien ziet met niet in hoe terzake 'snel' moest worden ingegrepen nu verzoeker sinds 30.5.1991 werkongeschikt is en op school dus niet eens aanwezig is. Van enige verstoring was dus geen sprake.

M.a.w. : terzake beantwoordt de getroffen 'maatregel van orde' inhoudelijk niet aan wat de wetgever heeft voorzien.

Bovendien houdt de maatregel zelf belangrijke nadelen in voor verzoeker :

1. Zijn verplaatsing wordt 10 x zwaarder (± 4 km naar Marke, ± 40 km naar Gent). In tijd en kosten is dit quasi niet te dragen, nu verzoeker definitief gevestigd is te Harelbeke.
2. Hierdoor kan hij ook niet meer thuis het middagmaal nemen wat gelet op het feit dat hij allergieën vertoont, hij geen voor hem aangepaste eetmalen meer kan bekomen.
3. In Kortrijk staat hij op plaats 5 wat betreft anciënniteit. Te Gent wordt die plaats 8 of 9 wat zijn weerslag zou hebben bij het wegvallen van een betrekking.
4. Bovendien is er het morele leed en de vernedering die verzoeker tov zijn vrienden, kennissen, collega's enz. moet ondergaan.

Dit houdt derhalve in dat zowel naar het tijdstip waarop de 'maatregel' werd genomen als naar de inhoud ervan, de bedoelde maatregel in werkelijkheid geen 'maatregel van orde' maar een tuchtmaatregel inhoudt. Dit is dus onwettig, vermits de schuldvraag niet op behoorlijke wijze onderzocht werd (zie infra) en in ieder geval verzoeker op grond van de algemene rechtsbeginselen de kans moest hebben gekregen uiteen te zetten waarom de overwogen maatregel uit het oogpunt van het belang van de dienst niet verantwoord is; verzoeker heeft die gelegenheid niet gekregen; hij wist zelfs niet dat een dergelijke maatregel in concreto overplaatsing naar Gent in overweging werd genomen (vgl. Arrest Raad van State, zaak Lamalle, dd. 5.2.1970, nr. 13.939).

Dat bewijst dat de genomen beslissing niet wettig is op basis van de algemene rechtsbeginselen; verzoeker werd alleen opgeroepen om gehoord te worden op 21.4.1992 ivm een administratief onderzoek.

2. Gebrek aan zorgvuldigheid bij de feitenvinding

Tenslotte is het totaal onaanvaardbaar dat de beslissing in de motivatie zonder meer stelt dat verzoeker 'aan de basis van het incident van 9.3.90' ligt, waar de correctionele rechtbank te Kortrijk in

het vonnis dd. 19.12.91 precies dhr. Desmedt als enige agressor heeft veroordeeld !

Dat de slotoverweging van de beslissing ‘de oorzaak van de moeilijkheid ligt bij uw gedrag’ dan ook het gezag van gewijsde van voornoemd vonnis miskent en aldus blijk geeft van een grote onzorgvuldigheid bij de feitenvinding.

Verzoeker heeft trouwens nooit kennis gekregen van de adviezen waarnaar verwezen wordt in de aangevochten beslissing.

Conclusie : welke qualificatie aan de genomen maatregel -op welke rechtsgrond ook- wordt gegeven, deze maatregel is onwettig, zodat de machtsafwending van het bestuur bij het nemen van de maatregel is bewezen”;

Overwegende dat het rechtspositiedecreet in werking is getreden op 1 april 1991; dat krachtens artikel 101, § 2, van het rechtspositiedecreet op diezelfde datum het koninklijk besluit van 22 maart 1969 tot vaststelling van het statuut van de leden van het bestuurs- en onderwijzend personeel, van het opvoedend hulppersoneel, van het paramedisch personeel der inrichtingen voor kleuter-, lager, buitengewoon, middelbaar, technisch, kunst- en normaalonderwijs van de Staat, alsmede de internaten die van deze inrichtingen afhangen en van de leden van de inspectiedienst die belast is met het toezicht op deze inrichtingen is opgeheven; dat het besluit van de Vlaamse regering van 22 mei 1991 omtrent de evaluatie van vast benoemde personeelsleden, de maatregelen van orde en de tucht in het gemeenschapsonderwijs uitwerking had op 1 april 1991; dat de verwerende partij derhalve op het ogenblik waarop zij tot de bestreden beslissing besloot toepassing moest maken van het rechtspositiedecreet en van het voornoemd besluit van de Vlaamse regering van 22 mei 1991; dat het middel in rechte faalt, in zoverre het de schending aanvoert van het genoemde koninklijk besluit van 22 maart 1969;

Overwegende dat verzoeker aanvoert dat een ordemaatregel die wordt opgelegd met toepassing van artikel 58 van het rechtspositiedecreet niet gesteund mag worden op feiten die dateren vóór het van kracht worden van die decreetsbepaling op 1 april 1991; dat verzoeker er aldus van uitgaat dat de bestreden beslissing uitsluitend genomen is om reden van het incident dat zich op 9 maart 1990 heeft voorgedaan of eventuele andere feiten die dateren vóór 1 april 1991; dat de verwerende partij terecht daartegen inbrengt dat dit uitgangspunt verkeerd is; dat het schrijven van 22 juni 1993 waarmee de bestreden beslissingen aan verzoeker werden meegedeeld zo onder meer refereert aan de door verzoeker zelf op 10 juni 1991 neergeschreven vaststelling dat de situatie "nu al meer dan 15 maanden voort[duurt]" en, op het ogenblik van het schrijven, "totaal onhoudbaar" is en aan het verslag van het administratief onderzoek in de loop van 1992, waarin ook dan, na gesprekken met de directie, met verzoeker en met andere personeelsleden wordt vastgesteld dat de minimale verstandhouding "blijvend verstoord" is; dat aldus blijkt dat de eerste bestreden handeling gebaseerd is op de vaststelling dat de minimale verstandhouding die voor de goede werking van de dienst of van het onderwijs nodig is, ook na de inwerkingtreding van het rechtspositiedecreet blijvend verstoord is; dat verzoeker niet aantoont - en de Raad van State niet inziet - waarom de "onhoudbare situatie" die verzoeker na 1 april 1991 zelf toegeeft en door het administratief onderzoek is vastgesteld niet afdoende kan doen blijken dat de overplaatsing in het belang van de dienst verantwoord is; dat dit volstaat, daargelaten de vraag of feiten uit het verleden al dan niet in aanmerking mogen worden genomen voor het nemen van een ordemaatregel, om het middel op dit punt ongegrond te verklaren;

Overwegende dat verzoeker onterecht aanvoert dat de hoorplicht zou zijn miskend; dat uit het administratief dossier immers blijkt dat verzoeker, vooraleer op hem de maatregel van de overplaatsing in het belang van de dienst is toegepast, in het kader van het daaraan voorafgaand administratief onderzoek gehoord werd overeenkomstig hetgeen is voorgeschreven bij artikel 13, § 2, van het besluit van de Vlaamse regering van 22 mei 1991 en dat hij daarenboven werd uitgenodigd om te worden gehoord door het betrokken lokaal bestuursorgaan met het oog op diens advies; dat dit onderdeel van het middel niet gegrond is;

Overwegende dat verzoeker eveneens onterecht aanvoert dat met het nemen van een ordemaatregel te lang getalmd werd; dat vooreerst reeds is vastgesteld dat niet enkel feiten van 9 maart 1990 of alleszins van vóór 1 april 1991 de bestreden handeling verantwoorden; dat voorts de toepasselijke reglementering in geen termijnen voorziet; dat voorts ook de door verzoeker aangehaalde rechtspraak van de Raad van State niet ter zake is, omdat zij de noodzaak om snel in te grijpen niet als een voorwaarde stelt voor het nemen van een ordemaatregel, maar relateert aan de mogelijkheid om de belanghebbende niet te horen, terwijl de op deze zaak toepasselijke reglementering het horen van de belanghebbende formeel voorschrijft en verzoeker als gezien onterecht de schending van de hoorplicht inroept; dat ten slotte de noodzaak om snel in te grijpen bij het treffen van een ordemaatregel moet worden beoordeeld naar de omstandigheden van de zaak, waarbij in dezen van belang is dat verzoeker niet aanwezig was in de school; dat dit onderdeel van het middel niet gegrond is;

Overwegende dat verzoeker nog aanvoert dat de ordemaatregel "in werkelijkheid een disciplinaire maatregel wordt of toch er mede gelijkgesteld dient te

worden"; dat verzoeker dit toelicht door op een aantal "belangrijke nadelen" te wijzen: de verdere verplaatsing, de onmogelijkheid om 's middags thuis aangepaste eetmalen te nuttigen, de weerslag op zijn "plaats [...] wat betreft anciënniteit" en het morele leed;

Overwegende dat niet wordt ingezien hoe een overplaatsing meer moreel leed kan veroorzaken wanneer verzoeker de situatie te Kortrijk zodanig "totaal onhoudbaar" acht dat hij zelf om een mutatie verzocht; dat verzoeker de bewering over de noodzaak aan aangepaste eetmalen slechts in zijn laatste memorie voor het eerst met enig overtuigingsstuk ondersteunt, te weten met een doktersattest daterend van 3 januari 1995; dat dit attest zelfs om het even welke overplaatsing lijkt af te keuren, aangezien het elke "verandering van het werkmilieu voor patiënt vanuit medisch oogpunt niet haalbaar" acht, "des te meer, een dergelijk ingrijpende maatregel zal gepaard gaan met de nodige psychologische stress, wat dan op zijn beurt de chronische urticara bij deze patiënt ongunstig komt beïnvloeden"; dat deze medische toestand dan toch verzoeker niet ervan heeft weerhouden om een toch wel ingrijpende mutatie naar Ischendorf, Duitsland aan te vragen; dat hoe dan ook de overheid niet kan worden verweten bij haar affectatie-beslissing met de zeer specifieke medische toestand van verzoeker geen rekening te hebben gehouden, nu verzoeker niet aantoont dat hij op enig ogenblik van het administratief onderzoek die toestand aan de overheid ter kennis heeft gebracht; dat verzoeker niet in redelijkheid kan volhouden dat de overige door hem opgesomde gevolgen van die affectatie "te zware bijkomende lasten" vormen, nu eensdeels is gebleken dat hijzelf spontaan heeft gevraagd naar of blijk gaf te kunnen instemmen met een maatregel waarbij hem elders een betrekking zou worden aangeboden, zonder voorwaarden te stellen over

zijn "plaats wat betreft anciënniteit" en het anderdeels onder meer een overplaatsing betrof naar Ischendorf, Duitsland, wat tegenspreekt dat hij "definitief gevestigd is" te Harelbeke; dat verzoeker aldus niet heeft aangetoond dat de overplaatsing of de affectatie die er het gevolg van is door de "bijkomende lasten" een tuchtmaatregel wordt of toch ermee gelijkgesteld dient te worden; dat het onderdeel ongegrond is;

Overwegende dat ook het laatste onderdeel van het middel ongegrond is; dat aan de beslissing geen "onzorgvuldigheid bij de feitenvinding" kan worden aangewreven; dat zoals vastgesteld niet uitsluitend "het incident van 9.3.90" aan de beslissing ten grondslag ligt; dat geen gegevens van het dossier ervan doen blijken dat het administratief onderzoek, en vervolgens de bevoegde overheid zich steunend op dat onderzoek, niet kon vaststellen dat de minimale verstandhouding blijvend verstoord was en dat verzoeker best werd overgeplaatst om de problemen in de instelling op te heffen en dit zonder in te gaan op een schuldvraag; dat de overweging dat "de oorzaak van de moeilijkheden bij uw gedrag ligt" geen betrekking heeft op de vraag wie voor het incident van 9 maart 1990 de verantwoordelijkheid draagt, zoals verzoeker meent, maar verband houdt met het onderzoek naar de blijvende verstoring van de minimale verstandhouding en gelezen moet worden in samenhang met de vaststelling dat verzoeker "niet meer positief geïntegreerd kan werken in het schoolteam te Kortrijk"; dat daarbij wel het gedrag van verzoeker in aanmerking wordt genomen om de ordemaatregel te verantwoorden, maar niet het schuldig bevinden van dit gedrag;

Overwegende dat verzoeker niet heeft kunnen aantonen dat de bestreden ordemaatregel een verdoken tuchtmaatregel zou zijn, of er mee gelijkgesteld dient te worden, zodat er ook geen reden is om na te gaan of

toepassing diende gemaakt van het artikel 98 van het rechtspositiedecreet, dat een overgangsmaatregel is betreffende tuchtmaatregelen;

Overwegende dat verzoeker na kennisname van het administratief dossier in zijn memorie van wederantwoord als nieuw middel dat hij niet reeds in zijn verzoekschrift kon doen gelden, de schending aanvoert van artikel 58, 2°, van het rechtspositie-decreet, omdat de bestreden beslissing van de centrale raad dateert van 18 maart 1993 en het advies van het lokaal bestuursorgaan nr. 203 van 4 mei 1993, terwijl de centrale raad volgens de ingeroepen decreetsbepaling slechts kan beslissen nadat de betrokken lokale bestuursorganen advies hebben gegeven;

Overwegende dat de centrale raad over de overplaatsing in het belang van de dienst overeenkomstig artikel 58 van het rechtspositiedecreet en artikel 14 van het besluit van 22 mei 1991 beslist na advies van de betrokken bestuursorganen; dat de affectatie bij een andere instelling het gevolg is van de overplaatsing in het belang van de dienst, zoals blijkt uit artikel 15 van het besluit van 22 mei 1991; dat uit het administratief dossier blijkt dat de beslissing tot overplaatsing en de affectatiebeslissing niet gelijk-tijdig zijn genomen, dat de beslissing tot overplaatsing is genomen na positief advies van het betrokken lokaal bestuursorgaan nr. 317 te Kortrijk en dat, voor zoveel als nodig, uit het administratief dossier ook blijkt dat de affectatiebeslissing slechts werd genomen na negatief advies van het lokaal bestuursorgaan te Gent; dat uit die gegevens blijkt dat het middel feitelijke grondslag mist;

Overwegende dat uit wat voorafgaat volgt dat geen van de middelen gegrond zijn,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op tweeëntwintig mei 2001, door de XIIe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	D. VERBIEST	kamervoorzitter,
	J. LUST	staatsraad,
	G. VAN HAEGENDOREN	staatsraad,
Mevr.	S. DOMS,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

S. DOMS. **D. VERBIEST.**